

Доля, вписана в кров. Сага про невиткані долі. Книга 1

КУПИТИ

Усе почалося з патрання риби та палкої мрії Фреї бути воїтелькою. Так, вона обтяжена шлюбом з ненависним чоловіком, але в її крові — таємниця. Настільки жаска, що навіть богам цікаво, як обернеться життя цієї смертної. Чи боротиметься вона заради об'єднання країни під проводом владолюбного ярла? І водночас із власною пристрастю до його палкого сина... Єдине, що знають усі, — вона благословенна богами діва-щитоносиця, народжена під кривавим місяцем, і хто керує її долею, той керуватиме всім Скаландом.

Жадаючи нового шлюбу, Врагі просить ярла засвідчити розрив й прирікає дружину на смерть в нерівному двобої. Але несподівано нитка повсякденної рутини рветься з соковитим звуком, з яким в череп Врагі устромляється запущена Фреєю сокира. А разом із цим на світ виринає найстрашніша таємниця жінки: вона — дочка богині Глін, діва-щитоносиця. І це про неї йдеться в пророцтві: хто керує долею воїтельки, той об'єднає Скаланд під своєю владою.

Епічна романтика скандинавської міфології — зрада, битви, магія та заборонене кохання в першому томі «Саги про невиткані долі»! Шалений екшн і приголомшливий фінал — запорука вибухового продовження! І тепер, здобувши Фрею за другу дружину, владолюбний ярл відчайдушно прагне корони, а воїтелька мусить битися, долаючи випробування, які посиляють боги. Та найбільше її випробування — це пристрасть, заборонене кохання до ярлового сина, Б'ерна.

Розділ 1

Мати навчила мене багато чого, аби я стала доброю дружиною для свого чоловіка. Готувати їжу й прибирати. Ткати та шити. Полювати збирати гриби та ягоди. Краще б вона навчила мене витримки, потрібної для того, щоб не зарізати чоловіка, коли виявиться, що він — недоумкуватий чорноротий п'яниця...

Бо сьогодні мій терпець зазнав важкого випробування.

— Що ти робиш? — запитав Врагі, схилившись над моїм плечем та обдавши сморідним бражним диханням.

— Те, що бачиш. — Кінцем ножа я розрізала рибі живіт, нутрощі вихлюпнулися назовні. — Чишу улов.

Чоловік сердито видихнув і вирвав у мене ніж, ледве не розітнувши долоню. Схопив ще одну рибу, розпорів живіт і витрусив нутрощі, потім встромив ніж у дерев'яний брус — так само, як робила я.

— Ось. Бачиш?

— Я вмію чистити рибу, — процідила крізь зуби, усім єством жадаючи випатрати його. — Я почистила тисячі рибин.

— Мені не подобається, як ти це робиш, — Врагі скривив губи. — Ти це робиш неправильно. Люди скаржаться.

Люди й справді скаржилися, але не на риб'ячі потрухи.

Мій любий чоловік був сином богів, оскільки під час зачаття йому даровано краплю крові Ньєрда, а з нею магічну владу над морськими створіннями. Однак замість піклуватися про наш народ, він користувався своєю силою, щоби позбавляти інших рибалок улову, навіть коли його власні сіті були повні. А потім продавав рибу вдвічі дорожче тим самим людям, чії сіті спорожняв.

Про це знали всі. Та ніхто не смів і слова сказати. Він був Врагі-Спаситель, який урятував Сельвегр від голоду під час неврожаю десять років тому: приманював рибу з Північного моря, щоб нагодувати людей, аби ніхто не залишився голодним.

Його назвали героєм. Може, так воно спочатку й було, але слава та жадоба взяли гору над щедрістю, завдяки якій його так назвали, і тепер

люди плювали, почувши ім'я Врагі, хоч і влаштовували щороку бенкети на його честь. Те, що досі ніхто не встромив ніж йому в спину, пояснювалося переважно тим, що він перебував під захистом ярла.

Однак не повністю.

— Треба пам'ятати, що його магічна сила може знову стати нам у пригоді, Фреє, — казала мати, коли я скаржилася. — Не забувай, що він приносить достаток у твій дім.

Достаток.

Саме тому батько погодився віддати мене заміж за Врагі — попри мої гарячі протести. Але він не встиг побачити власну помилку — помер у ніч мого весілля, лишивши по собі пересуди про лихі знамення та невдалі шлюби. Якщо це справді було послання від богів, то вони марно переймалися: щойно Врагі на очах у гостей сунув мені до рота свого мереного язика, я знала, що цей шлюб стане прокляттям.

Минулий рік щодня надавав докази.

От тільки не було з ким ділитися гіркими думками, бо Врагі був щедрим із моєю матір'ю, оплачував усі її потреби, а брат заслужив для себе місце у дружині нашого ярла.

«Я зроблю це заради родини, — беззвучно промовила до себе, як і тієї ночі, коли мене одружили. — Витримаю наругу заради родини». Уголос сказала чоловікові, що почищу рибу краще. Та оскільки він усе одно був незадоволений, додала:

— Зроблю по-твоєму, Врагі.

— Покажи.

Від приниження я стиснула зуби так міцно, що вони мало не тріснули, але покійно й швидко вичистила ще одну рибину.

Чоловік пирхнув і сплюнув мені під ноги.

— Моя мати правду казала: треба було взяти погану жінку, яка цінна тим, що хоч щось уміє. Замість гарненької, чиє єдине надбання — врода. Вродою не почиштиш риби. Вродою не зготуєш їжі. Вродою не народиш дітей.

Щодо останнього, то я і справді не збиралася нікого народжувати.

Майже всі гроші, які давав Врагі, я витрачала на лимонний сік і губки, що купувала в купців із Південних морів, і, якщо чоловікові й бувало цікаво, чому пеніс після злягання пахне цитрусом, він ніколи про це не питав. Тож хай якомога довше залишається в невіданні.

— Рік минув, жінко. Цілий рік шлюбу та парування, а сина й досі немає.

Я нахилилася над дошкою, патраючи наступну рибу та стримуючи гнівні сльози, що могли от-от покотитися з очей.

Ніколи в житті не віддала б дитину на поталу цьому чоловікові. Ніколи.

— Принесу жертву богам. На початку кожного місячного циклу я справді приношу жертву богині, на честь якої мене назвали, — молю її зберігати моє лоно порожнім. Поки що вона милостива до мене.

А може, просто щастить.

Ніби почувши мої думки, Врагі схопив мене за косу та рвучко підняв на ноги.

— Мені не потрібні жертвоприношення, Фреє! — загарчав. — Я хочу, щоб ти постаралася як слід. Я хочу, щоб ти все робила правильно. Я хочу від тебе того, що мені потрібно.

Шкіра на голові пекла: він не вирвав жмут волосся тільки тому, що коса була туго заплетена. Терпець урвався.

— Може, це ти щось робиш неправильно, чоловіче? Принаймні мені так здається.

Запала густа тиша.

Розумна жінка пошкодувала б через такі слова, але я, звісно, була дурепою найвищого гатунку, тому відчувала тільки люте торжество, бо стріла влучила в ціль. Бородате обличчя Врагі потемніло, на скроні билася вена, схожа на пурпурного черв'яка. Чоловік притиснув ніж до мого обличчя, обдав огидним диханням і прошепотів:

— Може, секрет у тому, щоб зробити тебе не такою гарною, Фреє. Тоді тобі доведеться чогось навчитися.

Рекомендована література

Скажи, що
присягаєшся

Грішник. Книга 2

Оніксова буря. Емпіреї.
Книга 3

Родина роялів.
Зламаний принц. Книга
2

Книга Азраїла. Боги і
монстри. Книга 1

Розпусні загублені
хлопці. Книга 3: Їхня
люта Дарлінг

Перейти до категорії
Фентезі

КУПИТИ